

Berta Zsolt

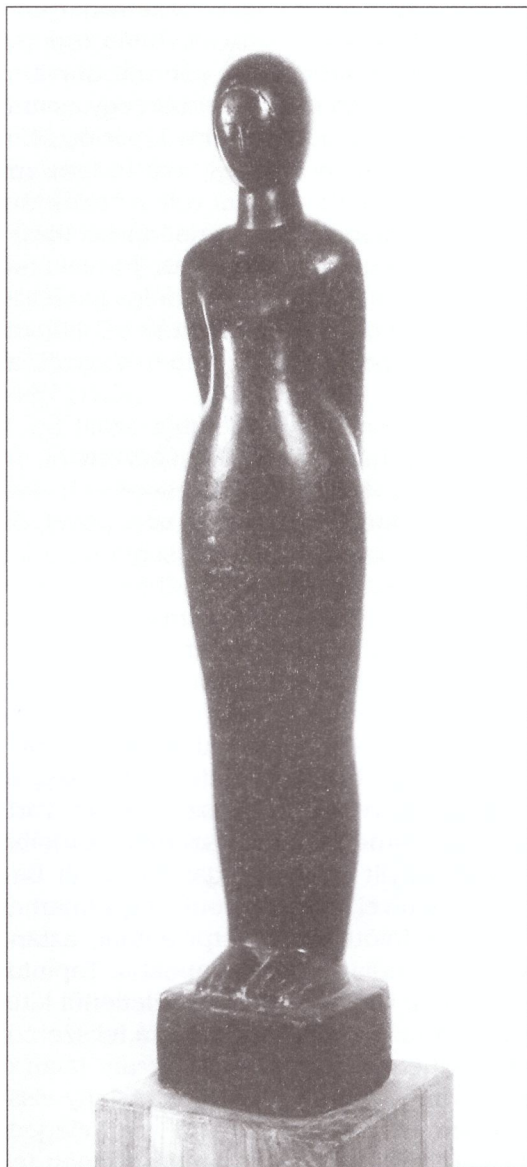
A barna lány

Reggel láttam a metrón egy csajt. Az ajtó melletti helyen ült, olvasott. Nem láttam, mit. Helyes lány volt, szabályos arccal, talán csöppet túl hegyes orral, túl vékony szájjal. Dús, világosbarna, erős, sőt már durva szálú haját hátul és oldalt kibontva hordta, a homloka fölött azonban egy csattal összefogta az arcába hullni akaró tincseket. Cseppet sem kihívó módon öltözködött, egyszerű, barna kordbársony nadrágot, edzőcipőt, és nem tudom, milyen színű dzsekit viselt. Talán az is a barna egy más árnyalata volt. A barna lány... mint a dalban. Az ölében régi divat szerint készült, ma ormótlannak tűnő táska (naná, hogy barna), és azon a könyv. Ültében is magasnak, jó alakúnak tűnt, mégis úgy képzeltem (bár nem láthattam), hogy teste nem igazán feszes, nem kisportolt. Ezt sejtette bágyadt, lusta testtartása, a tekintetéből kiütköző finomkodó puháság, és hogy olyan természetességgel fogta a könyvet, ahogy csak a sokat olvasók teszik.

Az egyik állomáson alacsony kis öregember szállt be. Nem ment a kocsii belsejébe, hanem kissé félrehúzódva a közlekedősávtól, megállt az ajtóban, épp a lány mellett. A meleg, kora őszi idő ellenére hosszú, fekete kabátot, kalapot viselt, hozzá illő bő nadrággal, fényes bőrcipővel, ősidőkből származó bőr aktatáskával. A szemét vastag szemüveg segítette a látásban, kényelmesen, biztonságosan ült hatalmas orrán, melyből fekete szőrszálak meredeztek fenyegetően, összegabalyodva és erős kontrasztot képezve ősz bajuszával. Nem nézett körül, csak meredt a falra szerelt újságtartóra, ahol mindig csak reklám-szórólapot talál az ember olvasnivaló gyanánt, de akkor azt sem láttam benne. A lány helyett, kit már nagyjából kiolvastam (már amennyire ismeretlenül, a metrón, munkába menet ki lehet olvasni valakit), az öregot tanulmányoztam, és kitaláltam hozzá az életét is. Feleség, unokák, hétvégi telemek, egy focilabda méretű prosztata, százhuszas Skoda. Variálgattam az ügyet, ha már az igazságot nem ismerhetem. A szemem sarkában a lány olvasott. A következő megállónál kinyílt az ajtó, légáram tódult be rajta. A lány testtartása megmerevedett, amivel magára vonta figyelmemet. Tekintetét kissé felemelte, mintha a könyv fölött akarna átpillantani, aztán gyorsan balra, az öreg felé csapott vele, és mindjárt vissza a lapokba. Tapintatos, mások előtt is kendőzött felmérő pillantás. Mintha... mintha véletlenül kitudott titkot kívánna megőrizni. Nem fintorította el az orrát, nem húzta fel szemöldökét, egyáltalán, semmi vizuálisan érzékelhető nem történt az arcán, talán csak egy kis zavar, mégis azonnal tudtam, hogy az öreg... bűdös. A lány visszafordult a könyvbe, de néhány másodperc után kiült az arcára némi elégedetlenség, amolyan kényelmetlenség. Lestem tovább, mikor ébred rá önnön felsőbbrendűségére, melyet az vált majd ki belőle, hogy ő – az öregemberrel ellentétben – nem bűdös. És ez a felsőbbrendűség, gondoltam, mindjárt átcsap jogosnak hitt felháborodásba, majd gyűlöletbe. Ez a menetrend, nem igaz? De nem történt ilyesmi. A lány egyszerűen felállt és átült a szemközti ülésre. Még egy pillantást

vetett az öregre, de abban sem megvetés, sem utálat nem látszott, csak derűs megkönnyebbülés.

Leszállni készültem. A megállónál döccent a szerelvény, a lány felnézett a könyvéből, rámosolyogtam, ő végigmért, majd hideg pillantással jutalmazott. És mindkettőjüket elvitte a metró.

Gratulálunk Berta Zsoltnak ez elismeréshez: ő az idei Bertha Bulcsu-emlékdíj kitüntetettje.
(A szerk.)
